

FILLS RESPONSABLES: 5 CLAUS PER ACONSEGUIR-HO

Educar en la responsabilitat és important per a preparar els fills per a la vida real. Un dels reptes més importants dels pares a l'hora d'educar els seus fills és aconseguir que siguin responsables dels seus actes i de les seves coses i que, a més, compleixin amb algunes obligacions adequades a la seva edat. És indispensable, per tant, tenir presents algunes claus que poden ajudar molt i molt.

Primera clau:**Començar des que són ben petits**

Els autors del llibre "*Cómo enseñar a su hijo a ser responsable*" asseguren que els infants que no tenen alguna obligació des de la primera infància, no tindran l'habilitat per organitzar-se, per fixar-se objectius i dur a terme tasques complexes al llarg de la seva infància i de la seva adolescència.

La responsabilitat és una de les virtuts més significatives en el desenvolupament humà. La persona responsable pren el control de la pròpia vida, però, per aconseguir-ho, els pares han de fomentar la responsabilitat en els seus fills des de ben petits. Per exemple, als més menuts han d'aprendre ben aviat a recollir les seves joguines; els més grandets han d'organitzar-se les seves coses escolars, després la seva roba per l'endemà,... i així successivament. Com més va creixent el nen, se li ha d'anar donant la confiança suficient perquè desenvolupi noves tasques.

Per tant, la responsabilitat no s'aconsegueix d'un dia per l'altre. És un procés que s'anirà desenvolupant durant tota la

infància i l'etapa escolar fins arribar a l'adolescència, on aquesta responsabilitat es posarà a prova una i altra vegada.

Segona clau: Establir normes clares

Com tot a la vida, existeixen els drets però també els deures; per això en tota casa han d'existir unes normes que s'han de respectar i complir. Per tant els pares han de ser molt clars a l'hora d'establir els límits. Si els nens no saben què esperen els seus pares d'ells, o no saben quines són les seves obligacions, no es podran educar en el valor de la responsabilitat. Els pares han d'establir unes normes clares adequades a l'edat de cada nen, i a més cal que expliquin quines serien les conseqüències en el cas d'incomplir-les.

Per fer més comprensible el tema, sobretot al començament mentre s'adquireix l'hàbit, és una bona estratègia escriure les obligacions en un lloc visible de la casa (nevera o cartellera) i crear un sistema d'estímuls –cares felices, dolços, entre altres– en especial per a les més petits de la casa. D'aquesta forma els fills tindran les regles a la vista i es motivarà el seu compliment.

Tercera clau: Marcar les obligacions.

Si volem que els fills siguin responsables, però no els proporcionem la possibilitat de ser-ho, no estarem fent res. Cada fill haurà d'assumir unes obligacions, uns deures, a la llar, que s'hauran d'afegir als escolars, que cal no oblidar. Cal deixar que siguin autònoms i evitar tant com sigui possible fer aquelles coses que ells mateixos podem fer. La sobreprotecció dels pares impedeix que els fills exerceixin la responsabilitat; i a més els fa mandrosos i amb poca empenta.

En aquest aspecte, com en d'altres, convé que els pares no estiguin pendents en tot moment de recordar als fills les seves obligacions, ja que sinó es convertirà en un mal costum del qual passaran a dependre. Mª Ángeles Pérez i Francisco J. Rodríguez en el seu llibre "La responsabilidad del niño" suggereixen que *Quan ja estàs segur que t'han escoltat i entès, cal deixar-los que actuïn sols en conseqüència.*

Quarta clau: Autoritat coherent

Una de les formes de deteriorar l'autoritat paterna és no fer respectar les normes que s'han acordat, ni imposar les conseqüències si aquestes no es compleixen. Quan això passa sovint, els pares perden credibilitat i per tant

l'autoritat sobre els fills. És per això que quan ja s'han determinat les obligacions, els pares han de complir-los i fer-los complir. *Si per alguna raó, els pares s'obliden d'allò que han manat, estan donant permís, ni que sigui implícitament, per fer el mateix.*

La coherència és una forma de demostrar als fills que estan pendents del seu comportament. A més de ser coherents, els infants se senten més segurs i saben què els passarà si no compleixen les normes i les responsabilitats. Si no hi ha coherència, els fills senten ansietat perquè no són capaços de predir què pot passar.

Quinta clau:

Recompenses per ser responsable

Els especialistes recomanen estimular els fills a comportar-se adequadament. *Això no significa necessàriament regals materials, sinó petits reconeixements que reafirmaran la satisfacció de la feina ben feta en els nens. A més de les recompenses materials, hi ha coses com el temps, l'atenció, la preocupació, la simpatia i la bona voluntat que també són recompenses. Un conte més a l'hora de dormir, una sessió al cinema, un gelat, una bona abraçada, són manifestacions que estimulen l'infant a pensar: Val la pena ser responsable!*

Un nen és responsable si... (segons Harris Clemes i Reynold Bean)

- Fa les seves tasques a la llar i a l'escola sense que calgui recordar-les-hi cada moment.
- Pot raonar el que fa.
- No dóna la culpa als altres, constantment.
- És capaç d'escollir entre diferents alternatives.
- Pot jugar i treballar sol sense angoixa.
- Pot prendre decisions diferents a les dels altres nens.
- Respecta i reconeix els límits imposats pels pares i els professors sense discussions.
- Pot concentrar la seva atenció en tasques més complicades (d'acord amb l'edat) durant un temps sense arribar a la frustració.
- Fa allò que havia dit que faria.
- Reconeix els seus errors i intenta corregir-los sense fer soroll.

La vida real s'assembla poc a la d'un palau reial; els fills han d'assumir nombroses responsabilitats al llarg de la seva vida; per tant és molt millor començar quan abans; i el millor lloc per aprendre els valors és la família. (Internet, setembre del 2013)